

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen JUDr. Antonínem Janákem, advokátem se sídlem Matoušova 12, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 10. 2009, čj. 8447/09-1400-400938, čj. 8448/09-1400-400938, čj. 8449/09-1400-400938, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 8. 2011, čj. 30 Ca 90/2009 – 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věcí

[1] Žalobce vyzval dne 27. 4. 1995 Správu budov města Plzně k vydání budovy č. p. 13 a pozemků p. č. 163 a 164 v katastrálním území Plzeň, obci Plzeň (dále jen „nemovitosti“) dle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Jelikož osoba povinná této výzvě nevyhověla, obrátil se dne 13. 11. 1995 na soud v občanském soudním řízení. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 22. 7. 1999, čj. 11 C 328/95 – 99, byla povinné osobě uložena povinnost vydat nemovitosti žalobci. V mezidobí však byly nemovitosti smluvně převedeny na základě privatizačních předpisů společnosti

ULTRA 92, spol. s r. o., která je dále převedla společnosti SUZAP Plzeň, s. r. o. Ta podala v roce 2001 žalobu na určení vlastnického práva k nemovitostem. Soud I. stupně i soud odvolací nejprve určily vlastnické právo k nemovitostem ve prospěch společnosti SUZAP. Obě rozhodnutí však byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu. Poté soud I. stupně znovu určil vlastnické právo ve prospěch společnosti SUZAP. Krajský soud v Plzni, jakožto soud odvolací, toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 7. 9. 2005, čj. 12 Co 336/2005 – 269, změnil a žalobu zamítl. Tím *de iure* potvrdil vlastnické právo žalobce. Následné dovolání společnosti SUZAP Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 13. 4. 2006, sp. zn. 28 Cdo 70/2006, zamítl.

[2] Finanční úřad v Plzni (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobci platebními výměry ze dne 15. 11. 2007 daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, 2005 a 2006. Odvolání proti platebním výměrům byla rozhodnutími žalovaného ze dne 9. 4. 2008 zamítnuta. Následně správce daně vyměřil žalobci třemi platebními výměry ze dne 23. 6. 2009 penále z důvodu prodlení s placením daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, 2005 a 2006. Prodlení spočívalo v tom, že dílčí splátky daně z nemovitostí, které se staly splatné v průběhu roku 2004, 2005 a 2006, byly uhrazeny až 8. 8. 2006 a 20. 2. 2007. Proti těmto platebním výměrům podal žalobce odvolání, která byla žalovaným zamítnuta rozhodnutími blíže označenými v záhlaví tohoto rozsudku.

[3] Žalobce napadl samostatnými žalobami všechna tři rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti platebním výměrům předepisujícím penále. Krajský soud žaloby spojil ke společnému projednání a rozsudkem označeným shora je jako nedůvodné zamítl. Soud zdůraznil, že ačkoliv lze přijmout žalobcovu tezi, dle níž by nebylo penále, pokud by ani nebylo doměření daně, je třeba se při soudním přezkumu striktně držet předmětu přezkoumávaného řízení a rozhodnutí. Předmětem přezkumu nebyla rozhodnutí o vyměření daně z nemovitostí (proti těmto rozhodnutím žalobce nikdy žalobu nepodal), nýbrž rozhodnutí předepisující daňové penále za prodlení s úhradou daňových povinností. Nelze proto vytýkat žalovanému, že se ve svém rozhodnutí nezabýval těmi odvolacími námitkami, které míří proti vyměření daně, a tedy nikoliv proti sdělení penále. Dle soudu zákon o dani z nemovitostí nespojuje vznik daňové povinnosti s údajem o tom, kdo je jako vlastník zapsán v katastru nemovitostí, ale s tím, kdo je skutečným vlastníkem. Skutečným vlastníkem byl na základě rozsudku Krajského soudu v Plzni čj. 12 Co 336/2005 – 269 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 70/2006 po celou dobu právě žalobce.

[4] Soud připustil, že žalobce prodlení s placením daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, 2005 a 2006 nezavinil, nemohl zaplatit daň řádně a včas, přesto byl nucen konstatovat, že podmínky § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, upravující předepisování penále, splněny byly. Postupu žalovaného tedy nelze ničeho vytknout. V daném případě jsou dány důvody pro prominutí daně na základě § 55a zákona o správě daní a poplatků, a to za účelem odstranění tvrdosti. Tuto skutečnost však nelze zohlednit při předepisování penále, nýbrž až následně v samostatném procesním postupu.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvádí, že k chybnosti postupu správce daně se vyjádřil podrobně v žalobě, na jejíž odůvodnění odkazuje. Dále namítá, že krajský soud se nezabýval přezkumem zákonnosti vyměření daně, ač tak měl učinit jako předběžnou otázku, neboť bez daně není penále.

[6] V České republice se dle stěžovatele stane vlastníkem ten, jehož vlastnické právo je zapsáno v katastru nemovitostí a může se plně chovat jako vlastník se všemi důsledky. Je-li daňovým poplatníkem daně z nemovitosti vlastník a daňová povinnost vzniká k 1. lednu kalendářního roku, je poplatníkem ten, kdo k tomuto datu může jednat jako vlastník a je z hlediska právního vlastníkem, tedy osoba, jejíž vlastnické právo je zapsáno v katastru nemovitostí. Krajský soud však tvrdí, že poplatníkem je nejen vlastník, ale i ten, kdo ke dni 1. ledna své vlastnické právo tvrdí. To ovšem zákon neříká. Rozsudek je v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, ukládá totiž povinnost spojenou s vlastnickým právem někomu, kdo se jako vlastník po právu chovat nemůže, neboť není jako vlastník zapsaný v katastru nemovitostí, a sankcionuje ho za prodlení s plněním povinnosti, kterou ani plnit včas bez svého zavinění nemohl. Daňovými nedoplatky nemůže být zatížen ten daňový dlužník, který je nezapříčinil (rozhodnutí NSS čj. 2 Afs 28/2005 – 55).

[7] Stěžovatel dále namítá, že nemohl být v prodlení ani fakticky, neboť daň z předmětné nemovitosti byla pravděpodobně zaplacena společností SUZAP. Je-li daň z konkrétní nemovitosti zaplacena, nemůže vznikat prodlení s placením daně z nemovitosti. Pokud pak stěžovatel nebyl v prodlení v rozhodné době, nemůže být prodlení vykonstruováno opět zpětně.

[8] Stěžovatel žádá soud, aby posoudil zákonnost postupu žalovaného, kterým mu byla zpětně vyměřena daň z nemovitosti a posléze daňové penále za prodlení s úhradou této daně za dobu, kdy stěžovatel nebyl ne vlastní vinou zapsán jako vlastník, tudíž nemohl ani jako vlastník jednat, tedy ani zaplatit daň v době její splatnosti. Na závěr stěžovatel navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě bez bližšího upřesnění odkazuje na odůvodnění obsažené v žalobě. Dle konstantní judikatury NSS nelze obecný odkaz na předchozí podání učiněné stěžovatelem v téže věci považovat za řádně formulovanou kasační námitku (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58,

publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz).

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí ve věci penále, a to ve vazbě na námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **III.A.**]. Poté se vypořádal s námitkou, dle níž stěžovatel nebyl v prodlení s placením daně z nemovitosti, neboť ji včas uhradila společnost SUZAP [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **III.B.**].

III.A.
Rozsah soudního přezkumu rozhodnutí ve věci penále

[13] Spornou otázkou je v prvé řadě rozsah soudního přezkumu platebního výměru, jímž se předepisuje penále dle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, ve spojení s rozhodnutím o odvolání. Zákonem č. 230/2006 Sb. byl s účinností od 1. 1. 2007 institut penále nahrazen institutem úroku z prodlení. Dle čl. VI. bodu 3. zákona č. 230/2006 Sb. se ovšem úprava obsažená v § 63 tohoto zákona (tj. úrok z prodlení) použije pro daně, jejichž původní den splatnosti nastane po účinnosti tohoto zákona. Pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do účinnosti tohoto zákona, se použije § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona (tj. penále). Jelikož původní data splatnosti daně z nemovitostí nastala v letech 2004, 2005 a 2006, použije se § 63 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006.

[14] Z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že povinnost platit penále vzniká přímo ze zákona, nezakládá ji správce daně vydáním platebního výměru. Platební výměr má jen charakter deklaratorního rozhodnutí, jímž správce daně sděluje daňovému dlužníkovi předpis penále, jež tu v důsledku jeho prodlení s uhrazením daňové povinnosti v určité výši k určitému datu *ex lege* existuje (např. rozsudek ze dne 8. 2. 2006, čj. 1 Afs 16/2005 – 63, rozsudek ze dne 17. 1. 2008, čj. 9 Afs 65/2007 – 54, nebo rozsudek ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 Afs 112/2007 – 72).

[15] Rozsahem soudního přezkumu platebního výměru, jímž se předepisuje penále, se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, čj. 1 Afs 137/2004 – 62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS. Podle něj soud zjišťuje pouze to, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit daň subjektu řádně sdělena, zda skutečně nebyla platební povinnost splněna ve stanovené lhůtě a zda je penále počítáno za každý den prodlení počínaje dnem splatnosti daně a konče jeho platbou. Pokud byly splněny tyto podmínky, pak již zkoumá jen to, zda bylo penále stanovené nejdéle za 500 dnů prodlení, neboť poté se již uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí. Přitom je soud samozřejmě vázán dispoziční zásadou, tj. přezkoumává rozhodnutí pouze v mezích řádně uplatněných žalobních bodů.

[16] V rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci penále se tedy nemohou řešit otázky zákonnosti uložení daňové povinnosti, na níž je penále navázáno (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2007, čj. 2 Afs 30/2007 – 68, a rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 Afs 47/2009 – 45, nebo rozsudek ze dne 18. 8. 2011, čj. 2 Afs 55/2011 – 59).

[17] Ačkoliv vyměření daně a předepsání penále jsou dva spolu související úkony, dochází k vyměření daně a předepsání penále dvěma samostatnými rozhodnutími správce daně. Proti těmto dvěma rozhodnutím lze brojit samostatnými odvoláními a žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Tato samostatnost má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o přezkumu rozhodnutí o sdělení penále přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu měla být v jeho případě vyměřena daň, k níž se penále upíná. Tuto otázku lze závazně posoudit v rámci samotného přezkumu platebního výměru, jímž byla vyměřena daň. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za relevantní dobu (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 8. 2011, čj. 8 Afs 6/2011 – 86).

[18] Drtivá většina odvolacích námitek, žalobních bodů i kasačních námitek stěžovatele míří proti vyměření daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, 2005 a 2006.Tyto námitky zásadně nelze řešit v řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti daňových rozhodnutí, jimiž bylo stěžovateli předepsáno penále. Žalovaný ani správní soudy nemohou u příležitosti přezkumu rozhodnutí ve věci penále zkoumat, zda vůbec byly splněny podmínky pro vyměření samotné daně, a tedy zda rozhodnutí o vyměření daně je zákonné. Rozhodnutí o vyměření daně v žádném případě není ani závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve věci penále (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje tezi stěžovatele, dle něhož by bez daně nebylo penále. Penále samozřejmě nelze předepsat, dokud nenabyl právní moci platební výměr o vyměření (či doměření) daně samotné (viz rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2006, čj. 1 Afs 16/2005 – 63). Stejně tak v případě, že je zrušeno rozhodnutí o vyměření daně, musí být zrušeno i rozhodnutí o předepsání penále (viz rozsudek čj. 2 Afs 30/2007 – 68 a rozsudek čj. 1 Afs 47/2009 – 45, oba cit. v bodě [16] shora). Skutečnost, že penále sdílí osud daně, k níž se upíná, plyne z § 58 zákona o správě daní a poplatků. To ovšem neznamená, že by se v rámci instančního či soudního přezkumu platebního výměru, jímž se sděluje předpis penále, měl příslušný správní orgán či soud zabývat zákonností rozhodnutí o vyměření daně jako předběžnou otázkou. Jako předběžnou otázku zkoumá pouze to, zda existuje pravomocné rozhodnutí o vyměření daně.

[20] Platební výměry, jimiž byla stěžovateli vyměřena daň z nemovitostí za zdaňovací období 2004, 2005 a 2006, ve spojení s rozhodnutími žalovaného o odvolání, nebyly nikdy podrobeny soudnímu přezkumu. Stěžovatel totiž nevyužil svého práva napadnout tato rozhodnutí žalobou. Soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou, a je proto na každém, aby hájil svá práva prostředky, které mu dává právní řád k dispozici. Pokud stěžovatel nevyužil práva podat správní žalobu v dřívějším řízení, musí nést v tomto řízení s tím spojené negativní následky. Jakkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že nyní posuzovaná otázka zákonnosti vyměření daňového penále s otázkou předchozího vyměření daně bezprostředně souvisí, Nejvyššímu správnímu soudu již nepřísluší toto předchozí vyměření daně přezkoumat (shodně rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2008, čj. 8 Afs 161/2006 – 93).

Správní soudy jsou vázány zákonem, a nemohou si tedy libovolně určovat dle konkrétní míry ne/spravedlnosti dané kauzy, co bude předmětem jejich přezkumu.

[21] Žalovaný ani krajský soud nezatížili svá rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť se nemohli zabývat námitkami směřujícími proti rozhodnutím o vyměření daně z nemovitostí. Ve svých rozhodnutích na tuto skutečnost poukázali, čímž dali stěžovateli na srozuměnou, proč k některým z odvolacích námitek, resp. žalobních bodů nezaujali věcné stanovisko. Krajský soud se některým ze žalobních bodů směřujícím proti zákonnosti vyměření daně z nemovitostí v odůvodnění svého rozsudku věnoval. Tím ovšem vykročil z mezí přezkumu rozhodnutí ve věci penále, příslušné právní závěry je třeba považovat za názor vyřčený jako *obiter dictum*.

[22] Argumenty obsaženými v kasační stížnosti, které polemizují s názory krajského soudu vyslovenými mimo meze přezkumu rozhodnutí ve věci penále, se Nejvyšší správní soud nezabýval. Bylo by zcela neúčelné přezkoumávat v řízení o kasační stížnosti právní názory krajského soudu, které nejsou pro posouzení dané věci (tj. přezkoumávaného správního rozhodnutí) relevantní. Nejvyšší správní soud se proto nezabýval košatou argumentací stěžovatele stručně shrnutou v bodě [6] shora, která je podepřena odkazem na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2006, čj. 2 Afs 28/2005 – 55, a jejímž jádrem je tvrzení, že poplatníkem daně z nemovitosti nemůže být osoba, která v den rozhodný pro stanovení daně (tj. 1. ledna příslušného zdaňovacího období) není v katastru nemovitostí zapsána jako vlastník a ani fakticky nemůže s nemovitostmi nakládat a profitovat z jejich užitné hodnoty.

[23] Lze doplnit, že dle konstantní judikatury je pro vznik zákonné povinnosti platit penále zcela bez právního významu, z jakého důvodu nebyla daň zaplacena, zda se tak stalo záměrně nebo zda se poplatník ne vlastní vinou dostal do situace, že nemohl zaplatit pro nedostatek finančních prostředků (viz rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2007, čj. 7 Afs 156/2006 – 91). Není podstatné, zda daňový dlužník nezaplatil daň na základě okolností, které zavinil či nezavinil nebo mohl či nemohl ovlivnit. Vyměření penále není vázáno na jiné podmínky než na ty, které jsou vymezeny v zákoně. Nemohou jej ovlivnit ani konkrétní okolnosti případu, tj. důvody, proč daňový dlužník svou daňovou povinnost nesplnil řádně a včas. Povinnost hradit daňové penále je povinností objektivní, v zásadě nezávislou na subjektivních důvodech, pro které se tak stalo (viz rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2009, čj. 8 Afs 27/2008 – 51).

[24] Námitka je nedůvodná.

III.B.
Uhrazení daně z nemovitostí společností SUZAP Plzeň

[25] Stěžovatel namítá, že daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, 2005 a 2006 byla pravděpodobně uhrazena společností SUZAP Plzeň. Proto prý stěžovatel nemohl být v prodlení s placením daně.

[26] Nejvyšší správní soud považuje za důležité zdůraznit, že je třeba od sebe důsledně odlišovat případy, kdy třetí osoba provede platbu na osobní daňový účet jiného plátce daně

(§ 59 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků), od případů, kdy osoba provede platbu daně na vlastní osobní daňový účet.

[27] Platba, která je daňovým subjektem uskutečněna ve prospěch správce daně, musí být řádným způsobem označena, aby správce daně mohl identifikovat, na jakou daň je určena a ve prospěch jakého daňového subjektu. Prostřednictvím identifikačního čísla ve formě variabilního symbolu příkazce transakce projevuje vůli uhradit daň za daňový subjekt takto identifikovaný (viz rozsudek NSS čj. 8 Afs 27/2008 – 51, cit. v bodě [23] shora).

[28] Stěžovatel netvrdí, že společnost SUZAP uhradila daň z nemovitostí za stěžovatele, tj. na jeho osobní daňový účet. Pouze spekuluje, že tato společnost v době, kdy byla zapsána v katastru nemovitostí jako vlastník nemovitostí, včas platila daň z nemovitostí na svůj osobní daňový účet. I kdyby tomu tak skutečně bylo, nebylo by možné považovat platby společnosti SUZAP za platby daňových povinností stěžovatele, neboť platby nebyly připsány na osobní daňový účet stěžovatele.

[29] Stěžovatel se zřejmě domnívá, že daňová povinnost tíží nemovitosti, a proto postačí, že z dané nemovitosti již byla daň zaplacena. Tak tomu ale není, neboť daňová povinnost samozřejmě tíží daňové subjekty. Vlastnictví nemovitostí je pouze daňově relevantní skutečností, která zakládá vznik daňové povinnosti konkrétnímu daňovému subjektu. Daňová povinnost stěžovatele proto nemohla být uhrazena platbami, které společnost SUZAP eventuálně učinila na vlastní osobní daňový účet.

[30] Pokud správce daně dospěl ve vyměřovacím řízení k závěru, že poplatníkem daně z nemovitostí je stěžovatel, pak lze předpokládat, že zprostí společnost SUZAP obsahově totožné daňové povinnosti (tj. povinnosti zaplatit daň z nemovitostí uvedených v bodě [1] shora za shodná zdaňovací období). Platby, které event. učinila na svůj osobní daňový účet SUZAP k úhradě domnělé daňové povinnosti k dani z nemovitostí, by tak představovaly daňový přeplatek. S ním by bylo třeba naložit dle pravidel obsažených v § 64 zákona o správě daní a poplatků. Řešení těchto konsekvencí překračuje rámec dané věci a hlavně se týká odlišného daňového subjektu, proto nemá význam zacházet do větších podrobností. Přesto je účelné alespoň takto rámcově naznačit celý komplex daňových vztahů, a reagovat tak na výtku stěžovatele, že správce daně vybral daň za tytéž nemovitosti dvakrát, tj. od dvou daňových subjektů.

[31] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že i kdyby společnost SUZAP uhradila v příslušných zdaňovacích obdobích daň z nemovitostí řádně a včas na svůj osobní daňový účet, nemělo by to žádný vliv na skutečnost, že stěžovatel byl v prodlení s placením vlastní daňové povinnosti. Kasační námitka je nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady. Proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu